

Pyhäkön

Lamppu

*”Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 1/2011

AJASTA JA IANKAIKKISUUDESTA

ESKO MURTO

Punaisten paperilyhtyjien pehmeässä valossa kylpevä Lasipalatsinaukio toivotti helsinkiläisille viestiä, jonka he olivat kuulleet jo kuukausi aiemmin: ”Hyvää uutta vuotta!” Kiinalainen uusivuosi puhui paitsi monikulttuurisuudesta, myös siitä, mistä uudenvuoden juhlinta aina muistuttaa: ajan kulumisesta, muutoksesta.

Margaret Mitchellin Pulitzer-palkittu romaani *Tuulen viemää* ei ole vain – eikä edes ensisijaisesti – rakkaustarina, vaan kertomus ihmisistä keskellä nopeasti ja jopa väkivaltaisesti muuttuvaa maailmaa, Yhdysvaltain sisällissodan kurimuksessa. Romanin nimi viittaa sotaan edeltävän Etelän aristokratian elämäntapaan, jonka muutoksen myrsky puhaltaa pois. Maailman muuttuminen ei ole päähenkilöiden valittavissa. Heidän valintansa koskevat vain sitä, kuinka tämän muutoksen keskellä eletään ja kuinka siihen sopeudutaan – jos sopeudutaan. Muutosta vastaan taisteleminen ei auta, menneeseen haikaileminen vie tuohon – selviäminen vaatii eteenpäin menemistä. Heikki Salo riimittelee samannimisessä kappaleessaan: *Kun tuuli vie, on tärkeää, ettei petä itseään; ei vala jäähän sydäntään, jota aika kärventää.*

Muutosten edessä on ymmärrettävä, että *miellyttävä, hyvä, ja väistämätön* eivät ole sama asia. Kaikki miellyttävä ei ole hyväksi, ja joskus hyvä muutos voi tapahtuessaan olla epämieluisa. Joskus on viisautta tunnistaa muutokset, joita emme voi väistää – joskus taas vaaditaan rohkeutta kyseenalaistaa väistämättömmiksi kuvitellut asiat.

Muutoksen äärellä sekä tulevaisuus että menneisyys voivat tulla kahleeksi – niin yksilön kuin yhteisönkin tasolla. Tämä voi tapahtua sekä positiivisen että negatiivisen

kautta; menneisyyden suhteen voidaan haikailla ”vanhoihin hyviin aikoihin” tai sitten kantaa virheiden taakkaa niin, että sen vuoksi nykyhetkikin vääristyy. Tulevaisuuden pelot voivat lamauttaa, mutta niin voi tehdä perusteeton toiveikkuuskin; päätöksentekoa ja vaikeita ratkaisuja lykätään ajatellen: ”jospa asiat pian kääntyvätkin parempaan”.

Kristillinen seurakunta vaalii perintöään samalla kun se suunnittelee viisaasti tulevaisuuttaan. Jotta tämä olisi mahdollista, on kuitenkin näiden kahden aikamuodon – menneen ja tulevan – lisäksi otettava käyttöön *nyt ja iankaikkisesti*. Sen, mikä on iankaikkista ja muuttumatonta, täytyy olla kaiken uskomisen ja tekemisen perusta. Mikään ei häviä niin nopeasti kuin ajanmukaisuus, ja siksi kirkon elämän täytyy ankkuroitua siihen, mikä on ikuista. *Sillä ihminen on kuin ruoho, ihmisen kauneus kuin kedon kukka. Ruoho kuivuu, kukka lakastuu, mutta Herran sana pysyy iäti.*

(1.Piet. 1: 24–25)

Iankaikkiset totuudet on julistettava tuoreena ja ajankohtaisena ilosanomana, evankeliumina, uudelleen ja uudelleen. Siksi apostoli Paavalin sanat kuvaavat kristillisen jumalanpalveluksen oikeaa ajankoh-taisuutta tänäänkin: *Ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi! Hänhän sanoo: ”Oikealla hetkellä olen kuullut sinua, pelastuksen päivänä olen tuonut sinulle avun.” Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä.*

(2.Kor. 6: 1–2)

Luther-säätiötä käsittelevät lehtijutut alkavat usein määreellä ”ääri- vanhoillinen Luther-säätiö...”. Emme me oikeastaan ole vanhoillisia, sillä eihän se riitä - ei pelkkä konservatiivisuus kannu. Emme tahdo toiminnassamme palata

1950-, 1850-, 1550- tai edes 50-luvulle, vaan kiinnittyä *iankaikkiseen*.

Jumalan iankaikkiseen sanaan pitäytyvä seurakunta ei ole niinkään konservatiivinen, vaan *radikaali* – tämän olemme tulleet huomaamaan. Riippumatta vuosiluvusta, Jumalan sana haastaa sekä yksilön että yhteisöt, jopa kokonaiset kansat. Sana arvioi muotivillitykset ja kyseenalaistaa kyseenalaistamattomat totuudet. Sana tuomitsee, mutta myös vapauttaa väärällä tapaa muuttumattomiksi kuvitelluista asioista. *Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.* (Room. 12:2)

Eilinen on mennyt, huomista emme tiedä – mutta tänään auttaa Herra! ■

”TÄLLAISELLE ON OLLUT TARVETTA”

✍ ESKO MURTO

Suomen Luther-säätiön yhteydessä tehty työ luterilaisen jumalanpalveluselämän voimistamiseksi maassamme etenee.

Lappeenrannassa järjestettiin vuoden 2010 aikana kymmenen yleisötilaisuutta, joissa raamattuopetusten ja yhteisen keskustelun kautta kysyttiin ajatusta jumalanpalvelusten aloittamisesta.

Vuoden loppuun tultaessa alkoi aika olla kypsä messun pitämiselle, ja niinpä 9.1.2011 jumalanpalvelukset alkoivat Lappeenrannan adventtikirkossa. Hankkeen eteen ovat ahkeroineet erityisesti paikallinen vastuunkantaja **Teuvo Eskelinen** ja Paulus-yhteisöä paimentava **Petri Hiltunen**.

- Vuoden lopulla ja viimeistään ensimmäisen messun myötä on vahvistunut ajatus siitä, että juuri tämä, yhteinen messu, on se, mihin suuntaan on hyvä mennä.

- Tällaiselle on ollut tarvetta, sen suuntaista palautetta paikallisilta ihmisiltä on vahvasti annettu. Ensimmäisessä jumalanpalveluksessa olikin läsnä 52 messuvierasta, Petri Hiltunen kertoo.

Heinolassa on Pääsiniemen rukoushuoneella pidetty jumalanpalveluksia vuodesta 2006 asti. Vuodenvaihte merkitsi astumista työssä uuteen vaiheeseen, kun jumalanpalveluspaikka siirtyi lähemmäs kaupungin keskustaa, Heinolan adventtikirkolle. Messuista vastaa nyt Mikkelin Tiitus-yhteisön pastori **Sami Liukkonen**.

Laitilassa Vakka-Suomen luterilainen jumalanpalvelusyhdistys on kesästä lähtien koonnut yhteiseen jumalanpalvelukseen Laesaaren siunauskappelissa 35-65 sanankuulijaa joka toinen sunnuntai.

Tammikuun 9. päivänä piispa **Matti Väisänen** vieraili yhdistyksen jumalanpalveluksessa, jolloin messun yhteydessä **Anssi Simojoelle** lahjoitettiin Suomen Luther-säätiön paimenristi. Vakka-Suomen luterilainen jumalanpalvelusyhdistys on hallinnollisesti itsenäinen, mutta tekee yhteistyötä Suomen Luther-säätiön kanssa ja on mukana lähetyshiippakunnan rakennustyössä.

Vaasasta ensimmäiset kyselyt jumalanpalvelusten aloittamisen suhteen tulivat jo yli vuosi sitten, mut-

ta vasta nyt Luukas-yhteisön paimen, **Markus Pöyry**, pystyi vastaamaan tarpeeseen.

Marras-joulukuussa pidettyjen raamattuluentojen myötä suunnitellut messujen pitämiseksi alkoivat kehittyä, ja 23.1. 2011 voitiin pitää ensimmäinen jumalanpalvelus. Tästä lähtien messua vietetään joka toinen viikko.

- Vastuunkantajia on löytenyt mukavasti, ja Vaasan adventtikirkolla pidettyyn messuun saapui 33 kirkkoviehista, Markus Pöyry iloitsee.

Sisälllys 1/2011

- 2 Pääkirjoitus
- 4 Matkareportaasi Itä-Suomesta: Piispa kyydissä 15.–17.1.2011
- 6 Sanan palvelijana Sanan palveltavana
- 8 Kyrie – kaipaus valoon kuoleman varjon maasta
- 9 Jumalan Pojan nimet Raamatussa: Nasaretilainen, Esikoinen
- 10 Rappiota ja rakentamista A.D. 2010

- 11 Jumalanpalvelukset 2011
- 12 Ruotsinkielisten puuhamies

Kannen kuva:

Kristus autiomaassa, Ivan Nikolaevich Kramskoi

PIISPAA KYYDISSÄ 15.–17.1.2011

☞ Vilho Teivainen

Luther-säätiön teologiharjoittelija Vilho Teivainen seurasi piispa Matti Väisäsen matkaa Kuopion, Joensuun ja Kiteen seurakunnissa.

LAUANTAI 15.1. - HALLITUS JA PAPPILÄELÄMÄÄ

Klo 12:35 Pakkasilma nipistelee Siilinjärven seisakkeella junan saapuessa. Junasta astuu kauan odotettu vieras, lähetyshiippakunnan piispa Matti Väisänen. Pastori Kalle Väätäinen rientää auttamaan suurten laukkujen kanssa ja pian Matti on Väätäisen kyydissä matkalla kohti Lapinlahtea.

13:30 Talvisen metsän keskellä seisoo suuri rakennus, entinen kansakoulu, nykyinen piispantalo. Matti-piispa ja Kalle ovat tapaamassa Suomen ortodoksikirkon Joensuun piispaa Arsenia. Päivän hämärtyessä ekumenia vahvistuu.

15:10 Piispantalosta ulos astuvien miesten hymyt ovat lämpimät. Piispa Arsenin vieraanvaraisuus ja käydyt keskustelut lienevät olleet suurenmoisia. Kardemummakahvi ainakin piristi matkalaisia jatkamaan illan ohjelmaa.

16:00 Siilinjärven pappilassa piispalla on hetki aikaa hengähtää ja ruokailla rauhassa. Tuttavuutta pastorin Elina-puolisoon sekä lapsiin syvennetään samalla. On tärkeää, että kaitsijan kaitsija tuntee myös pastorin kotiväkeä, sillä perhe on osa paimenviran hoitoa.

Hirvipaistin äärellä Matti-piispa ja Kalle keskustelevat tulevista tilaisuuksista. Piispanvierailun aikataulu on tiukka.

16:40 Kalle pitää huolta piispastaan ja Matti suostuu vetäytymään hetkeksi uunin lämpöön lepäilemään. Pidempikin lepo tekisi hyvää, mutta vielä on lähdeävä Kuopioon.

17:30 Matti alustaa Pietari-yhtei-

Matti-piispa kantoi laukkujaan piispanvierailulla kovasta pakkasesta ja kiireestä huolimatta hymyillen.

sön hallitukselle aiheesta Lähetyshiippakunta. Väki kuuntelee korva tarkkana kirkollisen rakenteen suuntaviivoja. Asiaa tarkastellaan monelta kantilta. Tätä on hieno olla rakentamassa!

Kokouksen jälkeen on aika vihdoin vetäytyä levolle Siilinjärvelle. Lepo on tarpeen, sillä tuleva pyhäpäivä on paimenille kiireinen.

SUNNUNTAI 16.1. – KAKSI JUMALANPALVELUSTA

Klo 10:19 Kallen uskollinen pikkubussi oli hyytynyt yön pakkasiin, joten Saastamoisenkadun Pietarinkirkolle piti lähteä kakkosautolla. Perille päästiin aavistuksen myöhässä.

11:00 Piispa Väisänen astelee seurakunnan voimallisen virrenveisuun keskellä kirkkosaliin. Piispanmessu on alkanut. Saarnassaan piispa opettaa evankeliumin levittämisestä nyky-yhteiskunnassa: ”Aikamme ihmisiä olisi ilmeisesti lähestyttävä luomisen evankeliumista käsin. Osoitettava heille niin sanotusta yleisestä ilmoituksesta, että Jumala on... ja että olemme vastuussa hänelle.”

Toiseksi piispa nostaa esiin ih-

misten kohtaamisen toisen puolen: ”Yksi ihmisen luontaisen uskonnollisuuden peruspiirre on, että Jumalaa tarvitaan vain aineellisen elämän helpottamiseen. Samarialaiselle naiselle olisi riittänyt vapaus vedenkantamisen vaivasta. Syvempien tarpeidensa näkemiseen ihminen tarvitsee Jumalan lain julistusta tai sielunhoitoa, jossa ei vain vaieten kuunnella, vaan myös autetaan, tarttumalla kipeisiin ongelmiin. Näin Jeesus teki sanomalla: ”Mene ja kutsu miehesi tänne.”

12:30 Kirkkokahveilla ruoditaan saarnaa, vaihdetaan kuulumisia ja rupatellaan. Matti-piispa liittyy kahvijonoon sakastista. Monet tuntevat hänet jo entuudestaan. Lämmin yhteys löytyy heti.

13:50 Matti kertoo seurakuntalaisille Lähetyshiippakunnasta ja sen kehittämisen suuntaviivoista. Kysymyksillekin on aikaa ennen kuin on pakko jatkaa matkaa.

14:00 Ravintolan pöydässä istuu paikallislehden toimittaja, pastori ja piispa. Keskustelu käy vilkkaana piispan ja toimittajan välillä ja pastori Väätäinen joutuu ehdottamaan, josko Matti olisi se jota haastatellaan. Hausjärven piispa jutustelee

mielellään ja tutustuu uusiin ihmisiin. Ateria uhkaa jäädä kun auton keula täytyy suunnata pitkälle matkalle kohti Joensuuta.

17:00 Ilta on jo hämärtynyt, mutta Nehemia-kirkon alttarilla liekehtii seitsemän kynttilää. Paikalle on saapunut lukuisa joukko uusia sekä tuttuja ihmisiä. Esipaimen kulkee kulkueristiä kantavan Kalle-pastorin jäljessä alttarille alkuvirren soidessa: ”Hän teoilla ja sanoillaan, huolehti pelastetuistaan.” (LV 745:4). Saarnaajan suulla ja paimenen käsillä hän jakaa evankeliumia saarnatuolistista ja alttarilta tässäkin messussa. Kiitos Jeesus!

18:55 Piispan tiedotustilaisuus käynnistyy teetarjoilulla. Ilta on pitkällä, mutta väki jää kuuntelemaan mitä lähetyshiippakuntahankkeeseen kuuluu. Asia kiinnostaa ja innostaa. Voisiko rohkeasti ja iloisesti uskoa tunnustava kirkollinen rakenne olla mahdollinen?

MAANANTAI 17.1. -

YLIOPISTOLTA ILTAKIRKKOON

Klo 10:00 Aamu alkaa varsin varhain, tällä kertaa vuorossa on alustus Lähetyshiippakunnasta Nehemian hallitukselle.

12:15 Itä-Suomen yliopiston Joensuun kampuksella Matti-piispaa ja erästä teologianopiskelijaa haastatellaan Ylen Itä-Suomen uutisiin. Ympärillä on paljon väkeä ja ohikulkijoita. Kenties piispanpaitainen mies ihmetyttää opiskelijoita.

13:20 Ruokalaulun viimeiset sävelet vaimenevat. Juuri haastattelusta palannut piispa istuu ruokapöytään Puustisilla ja nauttii jutustellen seurasta sekä ruuasta. Ruoka on herkullista ja sitä on tänäkin päivänä suotu enemmän kuin riittävästi.

14:00 Ohjelmassa on Joensuun teologipiiri. Piirissä joukko teologianopiskelijoita on useiden vuosien

aikana kokoontunut saamaan vertaistukea ja vastapainoa ateistis-akateemiselle opetukselle tunnustuksellisen luterilaisuuden äärellä. Nyt Matti-piispa on tapaamassa heitä.

Jokainen opiskelija kertoo lyhyesti siitä, kuinka on päätyneet teologiaa opiskelemaan tai miltä nyt tuntuu ja näyttää. Matti kuuntelee tarkasti ja kyselee lisää taustoista.

Piispa kertoo opiskelijoille mahdollisuuksista Lähetyshiippakunnan paimenvirkaan tai muuten tarpeesta teologeille Luther-säätiön seurakunnissa. Ilmeet ovat vakavat, mutta sitoutuneet. Palkkatyötä ei säätiö voi luvata, mutta sen kyllä, että tekemistä on paljon. Realistiset mahdollisuudet ja tarpeet on hyvä tietää.

16:06 Jälleen on kiire. Suunta on Kitee ja nopeutena sallittu maksimi.

17:15 Lumituiskun keskeltä hahmottuu Kiteen ortodoksisen seurakunnan komea kirkko- ja seurakuntatalirakennus. Kiteen toiminnan puuhamies Pertti Kostamo tervehtii Matti-piispaa aulassa. Itä-Suomen kiertueen viimeinen messu on alkamassa.

18:00 Pieni sali on täynnä. Päät painuvat yhteiseen synnintunnus-

tukseen. ”Herramme Jeesuksen Kristuksen käskystä ja hänen palvelijanaan...” kuuluu synninpäästön aloitus. Tästä on kysymys kun puhutaan Lähetyshiippakunnasta ja sen piispasta Suomessa. Tästä luterilaisuudessakin pohjimmiltaan on kyse, syntisten sairaalasta ja lauman ruokkimisesta. Saarnassaan Matti opettaa: ”Ellei ihminen tule siksi mikä hän on, eli armoa tarvitseväksi, ei hän voi oppia tuntemaan Vapahtajaansaakaan.”

Esirukouksessa pastori Väätäinen rukoilee: ”Siunaa lähetyshiippakunnan piispaa Matti Väisästä ja suo että hänen sanansa ja tekemensä olisivat Sinun tahtosi mukaiset.” Tähän Jumala myös meitä kaikkia auttakoon.

20:16 Ilta on pitkällä, kun keskustelu vaimenee seurakuntasalissa. Lähetyshiippakunta on kiinnostanut. Kysymyksiä on kysytty ja vastauksia saatu. Jotain uutta mutta kuitenkin vanhaa on syntynyt.

Piispan on aika lähteä majapaikkaan. Aamulla juna lähtee kohti piispantaloa Hausjärvellä.

Pian Matti on taas tien päällä, jos Jumala suo. Esipaimen kulkee laumansa kanssa.

SANAN PALVELIJANA SANAN PALVELTAVANA

Uusi pastori Markus ja koko Niemisen perhe on otettu hyvin vastaan Hämeenlinnan Matteus-yhteisöön

✍️ JOUKO MAKKONEN

Omakotitalossa Hämeenlinnan Eteläisissä on vilskettä. Markus ja Anna-Kaisa Niemisen perheessä kolmevuotias Simeon ja kaksivuotias Ester leikkivät vauhdikkaasti. 18. tammikuuta syntynyt Salome on vuoron perään äidin ja isän sylissä.

Tuore Hämeenlinnan Matteus-yhteisön pastori Markus Nieminen kertoo pastorin työn ja perheen sopivan hyvin yhteen. Vaikka pastori on periaatteessa aina töissä, työssä on Markuksen mukaan myös ”maailman joustavin työaika”.

- Voi tehdä työtä paljon kotona.

- Se on myös kotiäitivaimon kannalta unelmahomma, Anna-Kaisa jatkaa ja viittaa siihen, että mies löytyy tarpeen tullen kesken työpäivänkin viereisestä huoneesta saarnaa kirjoittamasta.

YHTEISÖ HELPOTTAA

KOTIUTUMISTA

Niemisten perhe muutti Hämeenlinnaan joulukuun alussa Helsingistä. Haja-asutusalueella asuminen ei ole kuitenkaan vierasta, sillä sekä Markus että Anna-Kaisa ovat kotoisin maalta pieneltä paikkakunnalta, Nakkilasta. Niemisten talossa on samoja piirteitä kuin Markuksen kotitalossa. He kertovat jo kotiutuneensa kotiinsa.

- Takkatulen loimussa on rauhallista olla ja leikkiä. Simeon tykkää erityisen paljon, kun hänellä on nyt oma puutyöverstas autotalissa, Anna-Kaisa sanoo.

- Ja vähintään joka toinen päivä on saunottu, Markus jatkaa.

Lumisen talven liikuntamahdollisuuksia on tarjonnut kilometrin päästä lähtevät hiihtoladut ja luminen pihamaa.

Aivan tuntemattomaan Niemiset eivät muuttaneet, sillä Helsingissä

samassa kerrostalossa asunut ystäväperhe oli muuttanut noin vuotta aikaisemmin Hämeenlinnaan. Ystäväperheen rouva sanoikin Anna-Kaisalle, että Niemisten muutto Hämeenlinnaan on hänen syytään. Hän oli nimittäin vuoden rukoillut, että Niemiset tulisivat heidän perässään sinne.

Niemisten kotiutumista on helpottanut myös Matteus-yhteisö ja sen seurakuntalaiset.

- Tuntuu, että on hyvin otettu vastaan, Markus sanoo.

- On ollut hienoa ja yllättävääkin, että seurakuntalaiset ovat hienosti löytäneet Markuksen. He ovat ottaneet yhteyttä ja kysyneet Markukselta mieltä askarruttavista kysymyksistä, Anna-Kaisa jatkaa.

Markus uskoo, että yhteisön papiin työ poikkeaa ainakin monien seurakuntien papeista.

- Täällä ymmärretään, että papin kanssa saa puhua, hän kertoo.

- Ja ihmiset ovat oikeasti käyttäneet sitä mahdollisuutta, Anna-Kaisa jatkaa.

JUMALA ANTAA SEN, MITÄ VIRASSA TARVITAAN

Markus Nieminen on toiminut Matteus-yhteisön paimenena vuodenvaihteesta lähtien.

- Yllättävän luontevia monet tilanteet ovat olleet.

Etukäteen hän jännitti, onko pappina oleminen luontevaa vai ahdistavaa.

- Etukäteen ajattelin, että en ole valmis. Se oli yllätys, että pappisvihkimyksen jälkeen tajusin, että tässä onkin luonteva olla.

- Onkohan papin virka sellainen, että se antaakin sen, mitä siinä tarvitaan? Mahtaakohan se olla Taivaan Isän tarkoitus, että kaiken mitä hän vaatii, kaiken hän siihen antaa.

Nieminen uskoo, että pappi voi luottaa Jumalan kutsuun ja virkaan.

- Kun taivaallinen isä on kutsunut papiksi, niin siihen ei voi nojata liikaa.

KUTSU SELKEYTTI

KUTSUMUSTA

Nieminen valmistui teologian maisteriksi joulukuussa. Hänen veljensä Miika on pappi, mikä osaltaan vaikutti Markuksenkin päätökseen lähteä opiskelemaan teologiaa.

- Minulla ei varsinaisesti ollut vahvaa papin kutsua, ei seurakuntanuoriaikana eikä välttämättä opiskeluaikanaakaan. Toki olen aina ajatellut, että jotain hengellistä työtä, jotain paikkaa Jumalan valtakunnassa koitan katsella, mutta se ei ollut selvää, että juuri papin hommia.

Opiskeluissaan hän tähtäsi pätevyyteen uskonnon ja filosofian opettajana.

Pappiskutsumuksen kehityksessä Markus sanoo olleen kaksi kohtaa.

- Ykköspiste oli Matti-piispan piispanvihkimys. Se käynnisti jonkin prosessin itsessä.

Markus uskoo, että hän ei var-

maankaan olisi lähtenyt Ruotsiin pappisvihkimykseen. Samoin lähetyskentillä pappisvihkimyksen saaminen ei ollut varteenotettava vaihtoehto, koska hänellä ei muuten ollut kutsua ulkolähetystyöhön.

- Matin vihkimys käynnisti prosessin.

Matti Väisäsen piispanvihkimys käynnisti Markuksessa prosessin. Markuksen veli oli viimeisiä pappeja, joka sai pappisvihkimyksensä erillisvihkimyksenä evankelis-luterilaisessa kirkossa.

- Koin sinä päivänä, että nyt ”Oulun juna” aukaistiin uudestaan. Väliin jäi pitkä ordinaatiosulku.

Markus rohkaistui myös siitä, että pastoreilla oli nyt sielunpaimen Suomessa.

Toisena pisteenä kutsumuksen löytymisessä Markus kertoo olleen sen, kun Juhana Pohjola kutsui hänet ja Anna-Kaisan kylään pian piispanvihkimyksen jälkeen. Niemiset ajattelivat, että Juhanan motivaationa oli tutustua seurakuntalaisiin.

- Mutta Juhana kysyi siinä suoraan, että jos Luther-säätiö vihkisi papiksi, olisitko valmis lähtemään.

- Siihen asti olin rehellisesti ajatellut, että minusta tulee uskonnon ja filosofian opettaja.

Markus kysyi Anna-Kaisalta heti kotimatalla, olisitko tämä valmis. Anna-Kaisa vastasi samana ilta-

na olevansa. Markuksella itsellä oli kuukauden harkinta-aika.

Markus tiesi heti, että tahtoi päästä tutustumaan Hämeenlinnan yhteisöön. Helluntaina ollut saarnamatka Hämeenlinnaan teki vaikutuksen. Markus pohti omaa kutsumustaan ja papin työtä järkipärisesti. Hän pohji, mitä työ jumalanpalvelusyhteisön pappina olisi sekä mitä lahjoja ja toiveita hänellä itsellään on.

- Ja ne täsmäsivät.

Samalla vahvistui ajatus siitä, että kutsu pastorin työhön on peräisin Jumalalta.

Anna-Kaisan rooli pastorin rouvana ei ole vielä muotoutunut, mutta aikaakin on kulunut vähän.

- Toivoisin, että enemmänkin pystyisin kohtaamaan seurakuntalaisia ja tutustua heihin, mutta toistaiseksi tuntuu, että kädet on sidottu messuissa noihin lapsiin.

Hän uskoo roolinsa muotoutuvan ajan myötä ja toimii jo nyt tukemalla pastoria arjessa.

Koulutukseltaan Anna-Kaisa on kemisti ja kemian ja matematiikan opettaja. Hän työskenteli ennen Simeonin syntymää VERIFINillä, joka on kemiallisen aseiden kielto-ohjelman instituutti.

Tällä hetkellä Anna-Kaisa on täyspäiväinen kotiäiti. Sitä hän on vielä jonkin aikaa, sillä nuorimmainen syntyi alkuvuodesta.

Kun työhön palaaminen tulee ajankohtaiseksi, hän uskoo ainakin opettajan työtä löytyvän lähiseuduilta. Helsinkiinkään ei ole pitkä matka, jos sieltä löytyy työtä. Markuksen vapaapäivät viikolla mahdollistavat myös esimerkiksi sijaisuuksien tekemisen vielä lasten ollessa pieniä.

PASTORIN TYÖ TEKEE HYVÄÄ HENGELLISELLE ELÄMÄLLE

Markus on kokenut työnsä olevan antoisaa.

- Hieno työhän tämä on. Saa ammatikseen lukea Raamattua. Siitä on nauttinut.

Markus kertoo, että hän on tiedostamattaan kaivannut sitä että voi keskittyä Raamattuun vähän syvällisemmin kuin pelkästään lukuun illassa. Hän sanoo, että saarnoja valmistessa hän pääsee kirkkovuoteen paremmin kiinni kuin seurakuntalaisena voisi ikinä päästä.

- Sananpalvelijan työssä hienoa on se, että oikeasti saa olla sanan palveltavana.

Markus on silminnähden innoissaan puhuessaan saarnanvalmistelusta.

- Se on hienoa hommaa. Veljeni sanoi, että kannattaa ruveta papiksi, sillä oman hengellisen elämän kannalta se tekee hyvää.

”Yhdessä enkelten ja kaikkien pyhien kanssa” -sarjassa käsitellään
luterilaisen messun liturgiaa kohta kohdalta

KYRIE – KAIPAUS VALOON KUOLEMAN VARJON MAASTA

✍️ JANNE KOSKELA

Kun kuningas tuli antiikin maailmas-
sa vierailulle kaupunkiin, kaupungin
asukkaat kerääntyivät tien varrelle,
toivottamaan kuninkaansa tervetulleeksi Ky-
rie eleison, Herra, armahda -huudoin. Huuto-
jen lomassa Kuninkaalta pyydettiin kaiken-
laista apua: ruokaa, suojelua, verohelpotuksia
ja aina ennen kaikkea rauhaa. Tämä käytäntö
on viimeistään 500-luvulla messun aloitusru-
koukseksi vakiintuneen Herra armahda -ruko-
uksen taustalla.

JUMALAN KANSAN TERVEHDYSHUUTO HERRALLE

Herra, armahda -rukous ei ole siis ensisijai-
sesti synnintunnustusrukous. Synninpäästö-
hän on julistettu juuri edellä. Se on Jumalan
kansan tervehdyshuuto Herralleen ja Kunin-
kaalleen. Samalla se on kaikkinaisen avun ja
armahduksen, jokapäiväisen elämän tarpeiden
ja Jumalan valtakunnan tulemisen rukoile-
mista. Rukous sulkee sisäänsä synnin vaivat,
mutta myös kaiken muun, mikä meitä mureh-
duttaa ja vaivaa: *Herra, armahda meitä ja tuo
apu kaikkiin näihin vaivoihimme – sairauk-
siimme, nälkäämme, vainoihimme ja ahdis-
tuksiimme.* Samalla seurakunta pyytää Juma-
laa varjelemaan kaikelta pahalta sekä voimaa
vastustaa tulevia kiusauksia: *Herra armahda
ja auta meitä elämään sinun lapsinasi niin
kuin sinun lapsille sopii. Armahda ja varjele
meitä lankeamasta syntiin ja eksymästä sinun
tahtosi tieltä. Pelasta meidät pahan vihollis-
en juonilta, ja tuo rauha kansallesi ja koko
maailmalle.*

VAPAUTUSTA

KAIPAAVIEN RUKOUS

Herra, armahda on Raamatussa niiden vapau-
tusta kaipaavien rukous, joille vain Jeesus voi
tuoda avun: kymmenen spitaalisen pyyntö
päästä sairaudestaan (Luuk 17:13); sokean
Bartimaioksen pyyntö saada näkönsä (Mark
10:46–52); kaatumatautia sairastavan pojan
isän pyyntö poikansa puolesta (Matt 17:15)
ja kanaanilaisen äidin pyyntö riivatun tyttä-
rensä puolesta (Matt 15:22). Tässä lyhyessä
rukouksessa saat näiden Raamatun avuttomi-

en kanssa kantaa Herran eteen kaiken hätäsi:
Herra, armahda!

Herra, armahda -rukouksella kristikunta
liittyy vanhan liiton aikana Messiasta odotta-
neiden pyhien kaipaukseen: *Oi saavu, saavu,
oi Immanuel!*

Meitä kaikkia yhdistää se, että odotam-
me apuamme Jumalalta ja tahdomme turvata
hänen lupauksiinsa. Kaikki me olemme yhtä
lailla riippuvaisia Jumalan antamasta avus-
ta, ja tässä ajassa pysymme avun tarvitsijoi-
na kuolemaamme asti. Olemme kuoleman
varjon maan kansaa (Jes 9:2), joka kaipaa ja
odottaa päästä näkemään ja kokemaan Her-
ran läsnäolon kirkkautta. Vaellamme uskos-
sa, emme näkemisessä, ja toivoen odotamme
uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurs-
kaus asuu (2. Piet 3:13). Tähän kaipaukseen
Jumalan vastauksena sitten välähtää Herran
kirkkaus Betlehemin kedolta messun seura-
vassa osassa, josta ensi kerralla enemmän.

KYRIE-LITANIA

Herra, armahda -rukous voidaan toteuttaa
myös niin sanottuna Kyrie-litaniana, jolloin
seurakunnan (S) rukouksen kanssa vuorotte-
lee liturgin tai esilaulajan (E) rukous, esimer-
kiksi näin:

E: Herra Jumala, taivaallinen Isämme
Sinä olet meidät luonut ja sinun me olem-
me. Kuule lastesi rukous.

S: Herra, armahda meitä.

E: Herramme Jeesus Kristus, syntiemme
sovittaja. Sinä olet kuolleista noussut.
Ole meidän keskellämme.

S: Kristus, armahda meitä.

E: Lohduttaja Pyhä Henki, sinä ilon oikea
lähde, avaa sydämemme kiittämään sinua.

S: Herra, armahda meitä.

RISTISAATTO

JOHDANTO

YHTEINEN RIPPI

PÄIVÄN PSALMI

KYRIE

GLORIA

LUKUKAPPALEET

PÄIVÄN VIRSI

EVANKELIUMI

SAARNA

USKONTUNNUSTUS

YHTEINEN ESIRUKOUS

UHRIVIRSI

PREFAATIO

SANCTUS

EHTOOLLISRUUKOUS

ISÄ MEIDÄN

HERRAN RAUHA

LEIVAN MURTAMINEN

AGNUS DEI

EHTOOLLINEN

YLISTYS

SIUNNAUS

LÄHETTÄMINEN

Jumalan Pojan nimet Raamatussa:

NASARETILAINEN, ESIKOINEN

✎ MATTI VÄISÄNEN

Edellisissä Pyhäkön Lampun numeroissa olen käsitellyt Vapahtajamme yleisimpiä nimiä Immanuel, Jeesus, Kristus ja Herra.

Raamatusta löytyy myös joukko muita Jumalan Pojan nimiä tai nimityksiä, joista useimpia käytetään mainittujen varsinaisten nimien yhteydessä. Seuraavassa kaksi tällaista Vapahtajamme nimeä.

NASARETILAINEN

– UUSI VERSO

Uusi testamentti kutsuu Jeesusta usein hänen kotipaikkakuntansa mukaan Jeesus Nasaretilaiseksi ja sanoo näin samalla Vanhan testamentin profetian täyttyvän: *Niin hän (Joosef) nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä ja meni Israelin maahan. – Ja sinne tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret; että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on puhuttu: 'Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi'* (Matt. 2:21–23).

Raamatun selittäjien ongelmana on ollut se, etteivät he ole löytäneet tällaista profetiaa Vanhasta testamentista, eivät myöskään Nasaret-nimistä kaupunkia. On kuitenkin todennäköistä, että Matteuksen mainitsema profetia tarkoittaa seuraavaa profeetta Jesajan kirjan kohtaa: *Iisain kannosta puhkeaa virpi, ja vesa versoo hänen juuristaan. Ja hänen päällänsä lepää Herran Henki.* (Jes. 11:1, 2)

Ensinnäkin ylösnoussut ja taivaaseen astunut Jeesus sanoo itse olevansa tämä Jesajan ennustama vesa tai verso: *Minä olen Daavidin juuri-*

” *Jeesus Kristus on Jumalan viisus ja järki, joka oli tarpeen maailman luomisessa.*

vesa ja hänen suvustansa, se kirkas kointähti. (Ilm 22:16)

Toisin sanoen Jeesus on kuningas Daavidin kaatuneen kuningashuoneen ja sukuun kannosta nousut uusi verso eli vesa (hepreaksi *nezer*). Raamatun sukuluetteloiden mukaan molemmat, sekä Jeesuksen äiti Maria että Joosef, hänen kasvatit-isänsä, olivat kuningas Daavidin sukua (Matt. 1 ja Luuk. 3). Toiseksi Jeesus sanoo olevansa Mooseksen lupaama kirkas kointähti, joka merkitsee uuden päivän alkamista ihmiskunnalle (4. Moos. 24:17).

Mutta kolmanneksi myös nimi Nasaret tulee sanasta *nezer* eli vesa. Nasaretin alkuperäinen nimi on *Nazara*, joka on *nezer*-sanon feminiini-muoto. Kaupungin nimi on epäilemättä tulos sen vaatimattomuudesta. Ei ihme, että Natanael epäili, voiko Nasaretista tulla mitään hyvää, kun Filippus selitti, että hän on löytänyt Messiaan, joka on Nasaretista (Joh. 1:45–46). Myös adjektiivi ”nasarealainen” (*nadzooraioš*) tulee suoraan sanasta *Nazara*. Myös Jeesuksen seuraajia kutsutaan Raamatussa nasarealaisiksi.

Nasaret ja nasaretilainen löytyvät sittenkin Vanhasta testamentista. Raamattu on oikeassa.

ESIKOINEN OLI

LÄSNÄ JO LUOMISESSA

Raamatun ensimmäinen sana ”Alusaa” (*bereesit*) voidaan kääntää myös ’alun’, ’pään’, ’ensimmäisen’ tai ’esikoisen’ kautta. Varhaiskristillinen syyrialainen raamatunkäännös kääntääkin jakeen ilmaisulla: ”Esikoisessaan Jumala loi taivaan ja maan.” Samoin kääntää myös Luther saksalaisessa Raamatussa. Näin Raamatun ensimmäinen sana viittaa syvimmiltään Jumalan Poikaan.

Hepreankielisessä sanassa *bereesit* on tarkkaan ottaen kysymyksessä ’pää’, jossa ja jonka kautta Jumala luo. Pää viittaa niin päässä asuvaan viisauteen, ymmärrykseen ja järkeen, kuin myös alkupäähän eli ensimmäiseen. Jeesus Kristus on Jumalan viisus ja järki, joka oli tarpeen maailman luomisessa.

Samasta asiasta puhuu myös Sananlaskujen kirjan 8. luku, jossa persoonallinen viisus eli Herra Jeesus Kristus puhuu itsestään: *Minut Herra loi ennen kaikkea muuta, luomisensa esikoisena.* (Snl. 8:22) Jae 22 on käännetty vuosien 1933 ja 1992 kirkkoraamatuissa virheellisesti: *Herra loi minut töittäensä esikoiseksi* (KR -33) tai *Minut Herra loi ennen kaikkea muuta* (KR -92). Heprean sana *qaana*, joka mainituissa käännöksissä on käännetty luoda-verbillä, tarkoittaa kuitenkin ’ostamista’, ’hankkimista’, ’itselleen erottamista’ ja ’synnyttämistä’ (1. Moos 4:1). Oikea ja tarkka käännös olisi: ”Minut Herra synnytti olemisensa aluksi.” Poika on siis syntynyt, ei luotu.

RAPPIOTA JA RAKENTAMISTA A.D. 2010

☞ SAMULI SIIKAVIRTA

Vuonna 2010 tapahtui sekä kansankirkon rapistumista että kirkon korjaamista ulkopuolisin tukirakentein.

LÄHETYSHIIPPAKUNTA TEKEMÄSSÄ

Matti Väisänen vihittiin Ruotsin ja Suomen Lähetyshiippakunnan piispaksi Pyhän Sydämen kappelissa 20.3.2010. Vihkimys nousi pääuutisotsikoihin. Kymmenvuotinen vihkimyssulku vanhauskoisilta luterilaisilta päättyi Suomessa.

Moni tunnustuksellista esipaimenta kaivannut itki ilosta. Toisaalla Väisänen vihkimys aiheutti kiusaantumista. Pian haastateltu Kari Mäkinen kehotti piispa Väisästä eroamaan kirkosta.

Huhtikuussa Tampereen hiippakunnan tuomiokapituli pidatti Väisänen luterilaisen kansankirkon pappisvirasta. 11.8. pidättämisestä tuli erottaminen. Perusteisiin kuului väite pappisvalan rikkomisesta ryhtymällä toisen kirkkokunnan johtavaan asemaan vailla kirkon lupaa.

Tuomiokapitulin mukaan kirkko elää normaaliolosuhteissa, vailla vihkimys- tai virkasulkuja. Häätäilaoikeutta vihkiä paimenia ei näin voi soveltaa. Altтарin ja saarnatuolin yhteydestä naispappien kanssa kieltäytyvät pappisehdokkaat sulkevat itse itsensä ulkopuolelle, päätöksensä töksäytettiin.

” **Kaikkia rappiosta huolestuneita kutsutaan yhteisiin talkoisiin.**

Juhana Pohjola sai toistaiseksi pitää pappisviransa, huolimatta kirkkojärjestyksen uhmaamisesta. Pohjola on alkujaan saanut virkamääräyksen Luther-säätiöön Oulun tuomiokapitulista.

Väisänen vihki 2.10. neljä paimenta Luther-säätiön seurakuntiin. Lähetyshiippakunta profiloitui

mediassa selkeämmin reformiliikkeeksi kirkon vapaamielistä linjaa vastaan.

KANSAN MIELIPITEEN KIRKKO

Luterilaisessa kansankirkossa vuotta värittivät uudistusmielisten piispojen valinta, päätös hyväksyä homoseksuaalinen elämäntapa sekä ennennäkemätön jäsenkato.

Arkkipiispanvaalissa konservatiivina pidetty Miikka Ruokanen hävisi neitseestäsyntymisen kyseenalaistavalle ja homoparisuhteita puolustavalle Kari Mäkiselle niukasti 11 äänellä. Mäkisen 6.6. alkanutta arkkipiispuutta pidettiin käänteentekevänä. Marraskuun kirkolliskokouksessa Mäkinen kehotti tukemaan kansankirkon muuttamista ”kansan kirkoksi”, jossa ovet avataan selälleen uusille elämäntavoille ja kulttuurin muutokselle.

Helsingin piispan vaali ratkesi myös täpärästi vain 24 äänellä. Irja Askolan piispanvihkimys 12.9. ei ollut ekumenian edistysaskel. Tilaisuudesta väistyivät Inkerin ja Latvian luterilaisten kirkkojen piispat. Myös Viron kirkon edustajaan liittyi epäselvyyttä, eivätkä virassa olleet anglikaaniedustajat osallistuneet käntienpäällepanemiseen. Inkerin piispa Aarre Kuukauppi kommentoi (Kotimaa 27.1.2011) väistämisen syynä olleen virkakysymyksen lisäksi Askolan vapaamielisyys neitseestäsyntymisopissa ja seksuaalietiikassa.

SEKSUAALIETIKAN

MURROS JA JOUKKOPAKO

Helmikuun piispainkokous ilmaisi vuoden 2009 mietinnön pohjalta, ettei rekisteröidyssä parisuhteessa eläminen ole este pappisvirassa toimimiselle, ja että homoparien puolesta tulee voida järjestää julkisia rukouksitilaisuuksia. Mallia näyttivät ainakin USA:n (ELCA), Norjan ja Ruotsin luterilaiset kirkot sekä USA:n epis-

kopaalit. Kaksi jälkimmäistä ovat sittemmin vihki neet homopareja myös avioliittoon. Kaikki kärsivät jäsenkadosta.

Parisuhdekeskustelu sai tulta alleen Ylen Homoilta-televisioväittelyssä lokakuussa. Regimentit menivät sekaisin viimeistään, kun avioliittolain ohella keskusteltiin kirkon asioista sekulaarien poliitikkojen ja kirkkoon kuulumattomien kesken. Kristillistä moraalia puolustaneesta kansanedustaja Päivi Räsäsestä tehtiin kirkossa alkaneen joukkojäsenpaon syntipukki. Piispoista ainakin Mäkinen ja Askola sanoutuivat nopeasti irti Räsäsen näkemyksistä. Tämä enteili tulevaa, muttei estänyt kymmenien tuhansien eroa.

Tasan kuukausi myöhemmin kirkolliskokous antoi piispainkokouksen valmisteltavaksi ohjeet rukouksesta samasukupuolisten parien kanssa. Yksinkertainen enemmistö riitti: asiaa ei pidetty opillisena. Homoseksuaalisesta parisuhteesta tuli kirkon hyväksymä elämäntapa. Rukousta ei pidetty siunauksena, vaikka pari siunattaisiin Herran siunauksella.

Vuoden lopussa kirkon saldo hehkui punaista. Eronneiden määrä kasvoi 90,4 prosenttia edellisvuodesta. Jäsenmäärä tippui liittymiset huomioiden 69 813:lla. Kastettujen osuus syntyneistä tippui 79,3 prosenttiin edellisvuoden 80,7:sta. Kirkkoon kuului 78,2 % kansasta. Lähes puolet seurakunnista oli taloudeltaan alijäämisiä.

Lähetyshiippakunnan toiminta kasvoi piispalla ja neljällä pastorilla. Messut aloitettiin Kiteellä ja Rovaniemellä. Lisäksi toimintansa aloitti Vakka-Suomen luterilainen jumalanpalvelusyhdystys Laitilassa.

Kirkonkorjaustyö jatkuu. Kaikkia rappiosta huolestuneita kutsutaan yhteisiin talkoisiin.

Heinola

Sunnuntaina klo 11, Taavilankatu 3.
20.2., 20.3., 24.4.
Pääsinniemen rukoushuone, Jousantie
3.4. klo 15

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Annankatu 7.

Helsinki: St. Barnabas

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Tykistötie 13.

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17, Satamakatu 5.
20.2., 27.2., 6.3., 20.3., 27.3., 3.4., 10.4.

Imatra: Joosua-yhteisö

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15.
13.2., 27.2., 13.3., 27.3., 10.4., 24.4.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17, Tikkamäentie 8.
20.2., 6.3., 20.3., 3.4., 17.4.

Jyväskylä

Sunnuntaisin klo 17, Ilmarisenkatu 18.
13.2., 27.2., 13.3., 27.3., 10.4., 24.4.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Väinämöisenkatu 13.
9.3. tuhkakeskiviikon messu klo 19
Itä- ja Pohjois-Suomen yhteisöjen päivä 26.2.
Vuokatissa. Lisätietoja past. Hannu
Mikkonen (050 327 1179)

Kerava

Sunnuntaisin klo 17, Lapilantie 19.
20.2., 20.3., 17.4.

Kitee

Maanantaisin klo 18, Valamontie 4.
21.2., 21.3., 18.4.

Kokkola: Andreas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Pitkäsillankatu 17 B.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10, Uudenmaankatu 14.
13.2., 27.2., 13.3., 27.3., 10.4., 24.4.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 12 Laessaaren siunauskappeli, Salontie 24.
20.2., 6.3., 20.3., 3.4.,

Lappeenranta

Raastuvankatu 16, klo 18.
6.2., 13.3., 10.4. messu
24.3. raamattutunti

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17, Rouhialankatu 2.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10.30, Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Karhunkatu 13.

Pyhäkoski, Merijärvi

Sunnuntaisin klo 15, Pyhäkosken rukoushuone.
20.2. 6.3. 20.3. 3.4. 17.4.

Rovaniemi

Korkalonkatu 2, Sunnuntaisin klo 11.
13.2., 27.2., 13.3., 20.3., 27.3., 10.4., 17.4.

Seinäjäki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Kauppaneliö 13 as 3.

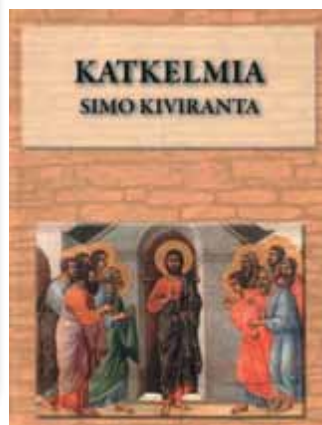
Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11, Ilomäentie 5.

Vaasa

Sunnuntaisin klo 17, Asemakatu 22.
6.2.; 20.2.; 6.3.; 20.3.; 3.4.

PAASTONAJAN LUETTAVAA

Tarjouksena:

Katkelmia – Simo Kiviranta
Haastatteluista koonnut Helena Simons

Tuntomerkkien kirkko - toim. Juhana Pohjola ja Esko Murto

Luterilaisia Virsiä

Yhteishintaan 30€ + postikulut. Tilaukset tiedotus@luthersaatio.fi tai 050 5225855.

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Esko Murto
Toimitussihteeri: Jouko Makkonen
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Jouko Makkonen
Paino: Skyprint Oy
ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

RUOTSINKIELISTEN PUUHAMIES

📷 ✍️ JOUKO MAKKONEN

Turussa ei ole raitista ruotsinkielistä luterilais-ta seurakuntaa, kuvaa Sebastian Grünbaum Turun ruotsinkielisten seurakuntien tilannetta.

Grünbaum on teologian opiskelija, joka on muutaman muun opiskelijan kanssa ryhtynyt toimiin ruotsinkielisen jumalanpalvelusyhdistyksen perustamiseksi Turkuun.

- Siihen pyritään, että olisi luterilainen messu joka sunnuntai. Mutta kuka sen järjestää ja millä tavoin käytännössä mennään eteenpäin, on avoinna.

He ovat käyneet keskusteluja sekä Luther-säätiön että ruotsinkielisen evankeliumiyhdistyksen SLEF:n kanssa.

- Itse olen pyrkinyt kaikissa keskusteluissa painottamaan sitä, että tässä ei haluta olla tietyn liikkeen tai suunnan juttu. Tässä halutaan auttaa kaikkia luterilaisia kristittyjä ja tarjota hengellinen koti.

JUMALANPALVELUKSIA OMALLA ÄIDINKIELELLÄ

Turun Lutherin kirkossa Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen järjestämissä messuissa käy Grünbaumin mukaan 10–15 suomenruotsalaista. Hän kertoo, että monet ruotsinkieliset eivät käy sielä puutteellisen suomenkielen taitonsa vuoksi.

- Itse en vierasta suomenkielistä messua, mutta ei se ole sama asia kuin se, että saa kuulla Jumalan sanaa ja laulaa virsiä omalla äidinkielellä.

Viime syksynä Grünbaum tovereineen järjesti Turussa luentosarjan, jossa käsiteltiin jumalanpalvelusyhdistöjen ja luterilaisen messun merkitystä. Opettajina oli Luther-säätiön teologeja. Samalla voitiin kartoittaa tarvetta jumalanpalvelusyhdistöä kohtaan. Seurakuntalaiset olisivat todennäköisesti enimmäkseen nuoria ja opiskelijoita.

Sebastian Grünbaum tahtoo Turkuun raittiin ja luterilaisen ruotsinkielisen jumalanpalvelusyhdistyksen.

Haasteena on nuorten liikkuvuus ja heikot mahdollisuudet tukea seurakuntaa taloudellisesti.

- Jos voimia ja jaksamista löytyy, niin tosi mielellään saa rukoilla meidän puolesta täällä Turussa. Luther kirjoittaa kirjassa *Kirkon sananpalvelijoiden asettamisesta*, että kaikkein tärkein asia on, että laitatte kätet ristiin ja Herra itse taistelee teidän puolesta. Jos ei Herra taloa rakenna, niin rakentajan työ on hukkaan heitetty.

LUTERILAISTA

HARTAUSELÄMÄÄ NUORILLE

Sebastian Grünbaum sanoo, että hänen tiensä teologian opiskelijaksi oli ”siunattu vahinko”. Hän ei päässyt puusepän koulutukseen, joten hän meni Kansanlähetysoopistoon teologiselle linjalle, jossa mielenkiinto teologiaan heräsi. Nyt opintojensa loppuvaiheessa hän haaveilee pastorin työstä ja lähetystyöstä, mutta kertoo asioiden riippuvan ulkoisista kutsuista.

Tällä hetkellä Grünbaum on mukana yhteispohjoismaisen nuorille ja nuorille aikuisille suunnat-

tun Corpus Christi -tapahtuman järjestelytyöryhmässä. Hän on osallistunut tapahtumaan kahtena edellisenä vuonna Ruotsissa. Ensi kesänä tapahtuma järjestetään ensimmäistä kertaa Suomessa, Kristiinankaupungissa.

- Ensimmäisen kerran kun osallistuin, silmät aukesivat siihen rikkauteen, kuinka rikasta jumalanpalveluselämä voi olla.

Corpus Christi -tapahtuma koostuu erilaisista opetustilaisuuksista ja päivät rytmittyvät liturgisten hetki-palvelusten ympärille. Hän kertoo, että osallistumisen kautta voi ymmärtää, mitä oppi on käytännössä.

- Toinen minkä koin tosi positiivisena, että siellä oli luterilaisia nuoria kaikista pohjoismaista ja joistain Baltian maistakin.

Grünbaum uskoo, että tapahtuma voi Suomessa tarjota uusia näkökulmia ja ymmärrystä siitä, mitä luterilaisuus on, sekä raitista opetusta ja uskovien yhteyttä yli valtiorajojen.

- Suosittelisin kaikille 15–30-vuotiaille. Siitä vaan mukaan. Takaan että vanhemmatkin saa siitä paljon.